

Szörényi Levente kóserré válási kísérlete

– Nyílt levél az István, a király szerzőjéhez –

(folytatás az első oldalról)

Mert ehhez olyanfajta gyűlölet kell hogy vezesse a képzeletet, amilyenre csak ennek az értékrombolásra, más nemzetek kultúrájának bemocskolására, kiröhögésére szakosodott szemét-„értelmiseggnek” van kifejezett affinitása. Gondolom, náluk ez az alap ahhoz, hogy néha „kultur”-organizmusuk legyen... Ezt nevezik ők esztétikai élvezetnek – mások kultúrszentégeinek a meg...izélését...

S hogy nagyon-nagyon kiválasztottnak érezzék magukat.

Kérdezném máris, hogy vajon miért nem jeleskednek a saját nemzetük szimbólumainak kiröhögésében ilyen nagy buzgósággal?

– Pl. a holokauszt témájában.

– Vagy Mózeset is lehetne vén hülye mániákus ikerfallosz-kőfaragóként ábrázolni, a népét rablóbandaként, a fejfedőjüket kutacs-szag elszívóként, a pajeszt fejtetű-létraként, a menórát fitymakarika-aszaló állványzatként, a cionista zászlót rabruha-kivonatként, a Dávid-csillagot pedig hullócsillagnak tűnő röpülésre fogott forma-mintázott szarrakásként... stb. stb.

Mert ne gondolja senki, hogy képzelete csak nekik van!

Vagy csak a beteges, mások szentségeit gyalázó perverz képzelet az, ami az ő kifejezett fajbéli ismertetőjegyük???

Gondolom, nem is lehet elismert fajtabéli náluk, aki ilyen nem tesz le a főperverzük asztalára.

S nagykorúnak náluk csak az számít, aki már legalább egyet a befogadó nemzet szimbólumai közül megalázott-meggyalázott...

Szörényi Levente Úr!

Egy mű nem lehet színén és fonákján ugyanaz. Ha igen, akkor sosem volt az, aminek tűnt.

Vagy ha igen, akkor Ön egyszer bizonyosan becsapta a közönségét: vagy eddig mindig, vagy most – Alföldi oldalán, Alföldi csicskásaként!

A magyar nemzet és a magyar korona szimbóluma nem lehet magyargyűlölő gátlástalan ellenség beteges onanizálásának szexjáték-kelléktári darabja.

Ha Ön ehhez nevét adta – bármilyen okból (akár érdekből, hogy sze-

ressék "azok", akár politikai bosszúból, mert összeveszett nemzeti oldali figurákkal, akár anyagi megfontolásból stb.) **ezzel kiírta magát az erkölcsileg komolyan vehető magyarok közül.**

Ezzel valami olyan lett magából, ami ha így akarom, fekete, ha pedig úgy akarom, fehér...S ha meg megfizetik, akármilyen színűvé hajlandó átalakulni!

Az ilyen nevezik senkinek.

A mai Magyarországon – de a szélesebb Kárpát-medencében is – bizonyos, hogy nem nevezheti becsületeseznek és magyarnak magát az, aki összeáll a magyarság ellen nyíltan az ellenséggel kollaboráló erkölcsi nullákkal, és úgynevezett "művészi-esztétikai" bérgyilkosokkal. Vagy akár olyanokkal is mint pl. Szeged mai maszopos polgármestere, vagy csak a gátlástalanságban és a perverzítésben határt nem ismerő Melegföldi Magyargyűlölő Perverzke-Hóbortka, akár a börtönből nemrég szabadult hiperaktív és hiperféktelen/gátlástalan "Bucika".

Ha Ön azon igyekezett, hogy ezáltal az István a királyt a médiát is birtokló globális nagytőke számára ezáltal kóserré varázsolja, úgy, hogy egy "kulturális" főpapjuk - pl. Melegföldi Magyargyűlölő Perverzke-Hóbortka - elvégzi rajta a "kulturális" körülmétélést, akkor sikerrel járt.

Ön most valóban "kulturálisan körülmételtetett"!

S ha ezért még vastagon meg is fizették, akkor maga kezd bejelenni a befogadó kultúra "alapipari" fogásaiba is!

Javasolom, menjen Kertész Imre mintájára más kultúrzónába fennfogni, s ha megfelelően viselkedik, lehet, még egy zenei Nobel díjat is alapítanak az Ön kedvéért - illetve azért, hogy a magyarság számára összeszent szimbólumot megalázó mű kellő népszerűséget kapjon a perverz világmédiában.

Erdélybe viszont ne jöjjön!

De Bukarestben valószínűleg tömegsikere lesz.

Tel Aviv-ben pedig egész bizonyosan a vállán fogja körbehordozni magát az a "kultúra"-értő nemzet., amelyiknek a lányai még a bombákat is "with Love" kézihímzésű feliratokkal szokták ellátni, mielőtt a szomszédos palesztin városokban gyanútlanul szaladgáló gyerekekre kilőnék őket.

Sepsiszentgyörgyön, 2013 augusztus 26-án

Elfogyott tisztelettel:

Horváth Alpár,

az Európai Idő főszerkesztője

Bayer Zsolt:

A budi tetejére kitett töklámpás

– Levél Szörényi Leventének –

Kedves Levente! Mindenekelőtt ezt az öngyűlöletet kellene tisztázni. Ugyanis tudom, hogy a lengyelek nem gyűlölik a Piast-dinasztiát és nagy királyukat, I. Mieszkot, aki a mi Istvánunk előtt, már 966-ban keresztvíz alá hajtotta fejét, és a római katolicizmust tette államvallássá.

A lengyelek nem emésztik magukat azért, mert nem maradtak meg pogány mazurok, pomeránok, szlezánok, goplánok és polákok, hanem keresztény lengyelek lettek.

De a pogányságukat és törzsi szervezetüket legtovább megőrző poroszok sem átkozzák önmagukat, amiért végül keresztény poroszok lettek. Nem hiszem, hogy ők Querfurti Brúnó benecés szerzetes, vagy Gottfried luknai apát gyűlöletével töltenék napjaikat. Esetleg II. Valdemár dán királyt, vagy Leszek krakkói herceget gyaláznák. És szilárd meggyőződés, hogy a csehek sem gyűlölik azt a tizennégy törzsfőjüket, akik már 845-ben, Regensburgban áttértek a keresztény hitre. S ezt sorra elmondhatnánk Európá minden nemzetéről.

Nálunk, magyaroknál viszont ez a nemzeti sport is virágzik: gyűlölni Szent Istvánt, amiért – úgymond – „kiirtotta saját népét”, és – úgymond – „idegen fegyverek segítségével a kereszténység rabigájába hajtotta” szegény magyarokat.

Ez a történelemszemlélet fellelhető ma a te környezetemben, és a Jobbik háza táján (amúgy jól megfér a „Jézus is magyar volt” elméjével), és sok mai fiatal – akiknek közös jellemzője, hogy semmit sem olvasnak, semmit sem tudnak, ellenben mély és elpusztíthatatlan öntudat lakik koponyájukban – boldogan veti rá magát ezekre a szomorú elméletekre, mert így mindjárt különlegesnek, istentagadónak, lázadónak és nonkonformistának képzelet magát. Azt hiszik szegények, hogy így lesznek ők „lidérces messze fény”. Pedig csak a budi tetejére kitett töklámpások ők. S azzá váltatok most ti is. Kár érte.

(folytatása a 6. oldalon)

Szentesi Zöldi László:

István, a királynő

Intézzük el gyorsan Alföldi legújabb átiratát: bődületesen silány produkció. Érthetetlen módon nem az István, a királynő, de még csak nem is a posztmodern István, egy király címet kapta, hanem régi, kellemes emlékeink meggyalázásaként az István, a királyt. Na most, tegye fel a kezét, aki megérti a konfliktushelyzetet, az István és Koppány között feszülő ellentétet, ha nem ismeri az eredetit! Ugye, ugye: így jár az a rendező, aki Vidnyánszky Attila nyomasztó tehetségének kínzó kérdésével fekszik és kel, magát áldozatnak mutatja, fájdalommal telehalkítja a magyar sajtót – a végén már a cselekményre sem jut ideje, csak önmagára és hóbortos kényszerképzeleteire.

És most, ezen a ponton, eresszük el fájdalmasan Alföldi rendező kezét. Megígérjük, hogy jelen cikkünkben nem idézzük többé meg őt, sem rózsaszín ködét, hagyjuk a piszkos munkát másra, vannak itt sokkal komolyabb tanulságok.

Sok világklasszis labdarúgó hagyja abba a csúcson, nem bohóckodik tovább kisebb csapatokban. Az ABBA együttes sem hajlandó újra összeállni, mert úgy akarnak megmaradni az emberek emlékezetében, ahogyan annak idején megszerették őket. Időben lelépni a színről: a legnagyobb kiváltsága. Pénzért, hiúságból, ostobaságból részt venni ócska darabokban, társtettesnek szegődni politikai üzenetekhez, lelkiismereti alkut kötni önmagunkkal – nem művészhez illő magatartás.

Udvaros Dorottya és Blaskó Péter, hogy csak két jeles színművészüket nevesítsük a mostani produkcióból, látványosan lerombolja az életművét, amikor a botránydarabhoz a nevét adja. Mert mit gondoljon a néző, ha nem azt, hogy ők is börtönnek látják a hazájukat? Hogy az egyház lényege a kegyetlenség, hogy náci korzónak mindenfelé, hogy tahó magyarok hordanak bocskaikat? Udvaros és Blaskó... ők vérbeli színművészek, és mégsem tudtak nemet mondani.

(folytatása a 6. oldalon)

